

Edward St. Aubyn

Biraz Umut

**PATRICK
MELROSE**

3. KİTAP

Çeviri: SUAT ERTÜZÜN

roman

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

3. KİTAP
BİR AZ UMUT

Some Hope, Edward St. Aubyn

© 1994, Edward St. Aubyn

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2018, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Seçkin Selvi

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-3864-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750738647

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

3. KİTAP
BİR AZ UMUT

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Suat Ertüzün

♥can

Edward St. Aubyn'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Unut Gitsin, 2018

Kötü Haber, 2018

EDWARD ST. AUBYN, 1960'ta Londra'da doğdu. Yazar ve gazeteci St. Aubyn, Oxford Üniversitesi'ne bağlı Keble College'da yükseköğrenim gördü. Büyük ölçüde otobiyografik temele oturan *Unut Gitsin*, *Kötü Haber*, *Biraz Umut*, *Anne Sütü* ve *En Sonunda* adlı "Patrick Melrose" romanlarının dördüncüsü olan *Anne Sütü* 2006 Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi ve 2007 Prix Femina étranger Ödülü'nü aldı; 2011'de filme çekildi. Dizinin ilk romanı olan *Unut Gitsin* 1992 Betty Trask Ödülü'ne layık görüldü. "Patrick Melrose" romanları İngiltere'de beş bölümlük dizi olarak televizyona da uyarlandı ve Patrick rolünü Benedict Cumberbatch canlandırdı. Edward St. Aubyn'in *A Clue to the Exit* (Çıkış Yolu) ve *On the Edge* (Diken Üzerinde) adlı iki romanı daha var. İki çocuğu olan Edward St. Aubyn Londra'da yaşıyor.

SUAT ERTÜZÜN, 1971'de Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda'da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996'da bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra çevirmenlik yapmaya başladı. Oscar Wilde, Kiran Desai, J.M. Coetzee, Rudolfo Anaya, Julia Glass, John Hughes, Sybille Bedford, John Banville, Patricia Highsmith, Stephen Greenblatt, Aimee Bender, V.S. Naipaul gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Annem ve kız kardeşim için

1

Patrick uyandıığında rüya gördüğünü biliyor, ama ne gördüğünü hatırlamıyordu. Bilincin menzilinden az önce çıkan, ama hızlı bir arabanın arkasından girdaba kapılan kâğıt kırpıkları gibi, varlığının emareleri hâlâ sezilebilen bir şeyin izini sürme gayretinin tanıdık sancısı saplandı içine.

Bir göl kıyısında cereyan etmiş benzeyen rüyaya ait müphem sahneler, önceki akşam Johnny Hall’la gittikleri bir *Kısa Kısa* yapımıyla iç içe geçmişti. Yönetmenin oyun mekânı olarak bir otobüs garajını tercih etmesi bile, bir akşamda o kadar “merhamet” lafını işitmenin sarsıntısını hafifletememişti.

Yatak örtüsünü bir kenara atıp kalkmaya niyetlenecek mecali ona kazandıran kısa bir heyecan dalgasıyla, bütün sorunlarının yanlış kelimeleri kullanmaktan kaynaklanıyor olabileceğini düşündü. Yaşadığı dünyada “hayırseverlik” sözü, kıskanç kocasının bir gölge gibi takip ettiği güzel bir kadın misali, ancak “yemek”, “komite” veya “balo” kelimeleriyle kullanılıyordu. “Şefkat”e kimsenin vakti yoktu, “müsamaha” da yetersiz bulunan hapis cezalarından şikâyet edileceği zaman daha çok boy gösteriyordu. Fakat Patrick sıkıntılarının bundan daha derine gittiğini biliyordu.

Aynı anda iki ayrı yerde olma ihtiyacının bir ömür-
lük serüveni onu yormuştu; hem bedeninde hem bede-
ninden dışarıda, hem yatakta hem rustikte, hem damarda
hem şırınga tüpünde, hem göz bandının gerisindeki göz-
de hem göz bandına bakan gözde olmaya gerek duymuş-
tu; çünkü bilincini yitirip gözlemlemeyi bırakmaya çalışa-
rak, sonra da bilinçdışının kıyılarını müşahedeye ve ka-
ranlıkları görünür kılmaya zorlanarak; her çabadan vazge-
çerek, ama kayıtsızlığın tadını da huzursuzlukla kaçırarak;
kelime oyunlarına kapıldıktan sonra çift anlamlılık mik-
robundan tiksinererek; cümleleri ortadan bölüp “ama” kay-
dının çevresinde döndürmeye teşne, ama kendi üstüne
kapanmış olan dilini bir geko gibi açık şaşmaz bir hünerle
uzak bir sineği yakalamayı özleyerek; ironinin kendine
dönük bozgunculuğundan çaresizce kurtulmayı ve ger-
çekten söylemek istediğini söylemeyi arzuladığı halde,
sadece ironinin verilebileceği anlamları kastederek.

Ayaklarını yataktan aşağı savuran Patrick, Bu akşam
aynı anda iki yerde olmayı istemem de cabası, diye dü-
şündü; çünkü hem Bridget’in partisine gitmek hem de
orada *olmamak* istiyordu. Ayrıca adı Bossington-Lane
olan insanlarla yemek yiyecek havada hiç değildi. Johnny’
yi arayıp onunla baş başa yemeye çıkacaktı. Numarayı
çevirdi, ama çevirir çevirmez ahizeyi yerine koyup, biraz
çay demledikten sonra tekrar aramaya karar verdi. Ahi-
zeyi henüz bırakmıştı ki, telefon çaldı. Nicholas Pratt,
Cheatley için yaptığı davete cevap vermemesinden do-
layı onu azarlamak için arıyordu.

“Seni bu akşamki göz kamaştırıcı etkinliğe davet et-
tirdiğim için bana teşekkür etmene gerek yok. Sevgili
baban sayesinde ne kadar canlı bir sosyal hayatın oldu-
ğunu görüyorum.”

“Sosyallikten başımı alamıyorum,” dedi Patrick. “Ama
ona bakarsan Cheatley için aldığım davetin yolunu ben

beş başındayken Bridget'ı Lacoste'a getirerek sen açtın. Sosyetenin zirvesine onun hükmedeceği daha o zamandan belliydi."

"O zamanlar öyle *önemli* bir durumu fark edemeyecek kadar yaramazdın sen. Victoria Caddesi'ndeki evde kavalkemiğime çok fena bir tekme attığını hatırlıyorum. Mübarek anneni üzmemek için acımı nasıl saklayacağımı şaşırarak holde aksayarak dolaşmıştım. Annen nasıl, bu arada? Onu bugünlerde hiç göremiyoruz."

"Şaşırtıcı, değil mi? Partilere gitmek yerine yapacak daha iyi şeyler olduğunu düşünüyor sanki."

Nicholas bilgelikle, "Onu her zaman biraz tuhaf bulmuşumdur," dedi.

"Bildğim kadarıyla on bin şıngalık bir sevkıyatı Polonya'ya götürüyor. İnsanlar muhteşem bir iş yaptığını söylüyorlar, ama ben hâlâ iyiliğin evde başladığını düşünüyorum. Şıngaları doğruca evime getirerek kendini böyle bir yolculuktan kurtarabilirdi."

"Bu işleri geride bıraktığını sanıyordum," dedi Nicholas.

"Geride, önde. Şu gri alanda ikisi birbirine karışabiliyor."

"Otuz yaşında birine göre melodram gibi konuşuyorsun."

Patrick, "Eh," diye iç geçirdi. "Her şeyden vazgeçtim, ama yerine hiçbir şey koymadım."

"Kızımı Cheatley'ye götürerek yeni bir başlangıç yapabilirsin."

Amanda Pratt'a tahammül edemeyen Patrick, "Kor-karım yapamam. Bir başkasının arabasıyla geleceğim," diye yalan söyledi.

"Hımm, pekâlâ, nasıl olsa Bossington-Laneler'de onu göreceksin. Biz de partide görüşeceğiz."

Patrick, Cheatley'ye birkaç sebepten gitmek istemi-

yordu. Biri Debbie'nin orada olacak olmasıydı. Yıllarca onu başından atmaya çalıştıktan sonra bir anda bunu başarmış ve başarısından şaşkına dönmüştü. Debbie'ye uzun süren ilişkilerinden sonra aşkını nihayete erdirdiğine hiçbir şeye olmadığı kadar sevinmiş görünüyordu. Patrick onu tabii ki suçlayamazdı. Telaffuz edilmemiş özürlerle sancıyordu içi.

Babasının ölümü üstünden sekiz yıl geçmiş ve Patrick'in gençliği ellerinin arasından akıp gittiği halde yerini olgunluğun, nefret ve deliliğin keder ve mecalsizlikle gölgelenmesi haline "olgunluk" denmeyecekse eğer, herhangi bir olgunlaşma emaresi doldurmamıştı. Seçenek bolluğunun ve çatallaşan yolların hissiyatı yerine, kaçırılan gemilerin uzun listesini tefekkürle geçirilen bir rıhtım ıssızlığı gelmişti. Yattığı birkaç klinik onu uyuşturucudan kesmiş, geride komutanlarını yitirmiş ordularınkine benzer hedefsiz bir çapkınlık huyu ve parti müdavimliği kalmıştı. Müsriflik ve sağlık giderleriyle eriyen serveti onu yoksulluktan hâlâ koruyabiliyor, ama can sıkıntısını atmaya da yetmiyordu. Daha geçenlerde, artık bir işe girmesi gerektiğini dehşetle fark etmişti. O yüzden de okuyup avukat olmaya çalışıyor, mücrimlerin hapse düşmesini önlemeye çalışarak hiç olmazsa biraz eğlenebileceğini umuyordu.

Hukuk okuma kararı onu bir videocudan *On İki Öfkeli Adam*'ı kiralayacak kadar ileri götürmüştü. Birkaç gününü yukarı aşağı adımlayıp hayalî tanıkları aşağılayıcı sözlerle ezerek ya da bir anda mobilyaların üstüne doğru eğilip, tahkir derecesi giderek şiddetlenen bir üslupla, "O zaman açıklayın bakalım, o gece..." diyerek, ama sonra sinip kendi çapraz sorgusunun kurbanına dönüp dramatik hıçkırıklara boğularak geçirmişti. Bunun yanında *Hukuk Kavramı*, *Haksız Fiiller Kitabı* ve *Hukukta Taksir* gibi kitaplar almıştı ki, bunlar şimdi kitaplığı içinde onun dik-

katini çekmek için *Putların Alacakaranlığı* ve *Sisifos Söyleni* gibi eski gözdelemlerle rekabet ediyordu.

Patrick yıllar önce uyuşturucu bağımlılığından kurtulduktan sonra, her daim aklı başında olmanın neye benzemesi gerektiğini anlamaya başlamıştı: fasılasız bir bilinç alanı, iliği çekilmiş bir kemik gibi boş ve loş, beyaz bir tüneldi bu. Gayet sıradan işlerin ortasında, ısıtıcıdaki su kaynar veya kızartma makinesinden ekmek dilimleri fırlarken bir pişmanlık heyelanına kapılır ve, “Ölmek istiyorum, ölmek istiyorum, ölmek istiyorum,” diye homurdanırken buluyordu kendini.

Bu arada geçmiş, mumyalanmayı bekleyen bir ceset gibi önünde uzanıyordu. Her gece vahşi kâbuslarla uyanıyordu; tekrar uyumaya korkarak terden ıslanmış yatağından çıkıp şafağın söktüğü gökyüzü zehirli mantarların altındaki kirli solgun renge kavuşana kadar sigara içiyordu. Ennismore Gardens'daki dairesi, kafasında durmadan dönen vahşet makaralarının gölgeli bir dışavurumuna benzer şiddet filmlerinden geçilmiyordu. Sürekli halüsinasyonun eşliğinde olarak, yutkunan bir boğaz gibi hafifçe dalgalanan bir zeminde yürüyordu.

En kötüsü de, uyuşturuculara karşı mücadelesinde başarı kazandıkça, bunun babasına benzememe mücadelesini nasıl perdelediğini görmeye başlamasıydı. Herkesin sevdiği şeyi öldürdüğü iddiası, bir erkeğin hemen hemen kesin olarak nefret ettiği şeye dönüşmesinin yanında, ona göre ancak kaba bir tahmin olabilirdi. Gerçi hiçbir şeyden nefret etmeyen insanlar da vardı elbet, ama onlar Patrick için akıbetleri tasavvur edilemeyecek kadar uzak kimselelerdi. Babasının anısı onu hâlâ hipnotize ediyor ve gayriihtiyari bir taklitçiliğin uçurumuna doğru bir uyurgezer gibi sürüklüyordu. Alaycılık, kurum, gaddarlık ve ihanet, onlara varlık veren fenalıklar kadar tiksindirici gelmiyordu ona. O fenalıkları kibreye çevirecek bir makineye dönüş-

mekten başka çaresi var mıydı? Sinirsel enerjinin ışınları bir cezaevi avlusundaki fener huzmeleri gibi içinde dört döner ve hiçbir düşüncenin kaçmasına, hiçbir sözün serbest bırakılmasına izin vermezken gardını nasıl indirebilirdi?

Cinselliği kovalamak, şu veya bu vücuda hayranlık beslemek, orgazm olmanın –uyuşturucu kafasına göre çok daha cılız olan ve çok daha emek isteyen, ama sonuçta geçici bir çare olduğu için iğne yapmak gibi sürekli tekrar edilen– küçümen hazzı... Hepsi gayet zorlayıcı hareketler, ama asıl önemli olan, bunların sosyal yansımalarıydı; yani hamile bırakma, hastalık kapma, keşif yapma tehlikesi, kalleşlik, hırsızlığın zevki, normalde son derece sıkıcı şartlardan doğan gerilimler ve huzuru, narkotiklerin ahtapotça sarmalayışının yakınlığı ve itimadını verecek canlı bir varlığı belki de bulabileceği bir yer olarak özgüveni yüksek arkadaş çevrelerine girmenin cinsellikle iç içe geçme biçimi.

Sigara paketine uzanırken telefon tekrar çaldı.

“Ne haber?” dedi Johnny.

“Tartışmaların havada uçuştığı gündüz düşlerinden birine dalmışım. Kendi başıma laf dalaşına girmekle zekâmı ispat edebileceğim fikrine nereden kapıldığımı bilmiyorum, ama hiç olmazsa bir kere bir şeyi kavrasam iyi olurdu.”

“Kısasa Kısas gayet tartışmalı bir oyundu.”

“Biliyorum,” dedi Patrick. “Sonunda insanların ‘yargılama ki, yargılanmayasın’ esasına göre bağışlayıcı olmaları gerektiğini kuramsal olarak kabul ettim zaten, ama bunun duygusal bir dayanağı yok, en azından oyunda yok.”

“Kesinlikle. Kötü davranmak, kötü davranışları bağışlamak için yeterince iyi bir sebep olsaydı hepimiz tepeden turnağa asalet kesilirdik.”

Patrick, “İyi de hangi sebep yeterince iyi?” diye sordu.

“Tam adamına sordun. Artık olayların herhangi bir sebep olmaksızın olduğu veya olmadığı ve onları hızlandırmak için elimizden pek de bir şeyin gelmediği konusu aklıma giderek daha çok yatmaya başladı.” Fakat Johnny bunu daha şimdi düşünmüştü ve doğruluğundan hiç de emin değildi.

Patrick, “Bütün mesele olgunlukta,” diye homurdandı.

“Evet, kesinlikle, o da bambaşka bir oyunun konusu.”

“Yataktan çıkmadan önce hangi oyuna katılacağına karar vermek önemli.”

“Bu akşam gideceğimizi daha önce kimsenin duyduğunu sanmıyorum. Bossington-Lane’ler kim ki?”

Patrick, “Yemeğe seni de mi çağırdılar?” diye sordu. “Arabanın motorunu otoyolda bozmamız gerekecek herhalde. Yemeği de otelde yeriz. Uyuşturucu olmadan yabancıların karşısına çıkmak çok zor.”

Patrick’le Johnny artık sadece ızgara yiyecekler yiyip madensuyu içseler de bu, eski varoluşlarına köklü bir nostalji beslemelerine engel değildi.

Johnny, “Ama partilere malzemelerimizle gittiğimizde tuvaletlerin içinden başka bir şeyi göremiyorduk,” diye işaret etti.

“Biliyorum,” dedi Patrick. “Bugünlerde tuvalete gittiğimde kendi kendime, ‘Burada ne işin var? Uyuşturucu almıyorsun artık, kendine gel!’ diye söyleniyorum. Aslında çişimi yapmak için oraya gittiğimi ancak paldır küldür dışarı çıktıktan sonra hatırlıyorum. Aklıma gelmişken, Cheatley’ye birlikte gidelim mi?”

“Olur tabii, ama üçte gitmem gereken bir bağımlılar buluşması var.”

“O toplantılara nasıl dayanıyorsun, anlamıyorum. Feci tiplerle dolu değil mi orası?”

“Tabii ki öyle, ama aynısı kalabalık yerlerin hepsi için geçerli,” dedi Johnny.

“En azından bu akşamki davete gitmek için Tanrı’ya inanmam gerekmiyor.”

Johnny, “Gerekseydi de eminim sen bir yolunu bulurdun,” diye güldü. “Bir yanınla yabancı olduğun uslu davranışların istakoz sepetine, üstelik de o davranışlara methiye düze düze girmek zorunda kalıyorsun.”

“İkiyüzlülük seni bunaltmıyor mu?”

“Neyse ki bunun için bir sloganları var: ‘Yapamıyorsan da yapıyormuş gibi yap.’”

Patrick bir öğürtü çıkardı. “İhtiyar Denizci’yi¹ bir düğün davetlisi gibi giydirmenin sorunu çözeceğini sanmam.”

“Bu öyle değil, daha çok bir oda dolusu İhtiyar Denizci’nin kendi partilerini vermek istemeleri gibi bir şey.”

“Tanrım. Düşündüğümünden de kötüymüş.”

Johnny, “Düğün davetlisi gibi giyinmek isteyen sensin,” dedi. “Başını duvarlara vurup bağımlılık işkencesinden kurtulmak için yakardığın son sefer, Henry James’in malum cümlesini aklından çıkaramadığını söylememiş miydin? Neydi? ‘Dışarıda yemeyi müzmin bir alışkanlık haline getiren biri olarak 1878 kışında yüz elli davete icabet etti’ mi ne?”

“Hımm.”

“Her neyse, uyuşturucu almamak sana zor gelmiyor mu?”

“Tabii ki zor geliyor; siktiğimim kâbusu gibi,” dedi Patrick. Tedaviye karşı metaneti temsil ediyordu ya, maruz kaldığı baskıyı abartma fırsatını kaçırmazdı.

“Ya gri alanda nefes almayı unutmuş olarak uyanı-

1. İngiliz şair Samuel Taylor Coleridge’in (1772-1834) ünlü “The Rime of the Ancient Mariner” (“İhtiyar Denizcinin Ezgisi”) şiirine gönderme yapıyor. (Ç.N.)

rım ve ayaklarım o kadar uzaktadır ki, hava yolculuğunu göze alamam,” diye fısıldadı, “ya da kellelerin ağır çekimde uçurulduğu, dizkapaklarının yoldan gelip geçenlerce çalındığı ve benim hiç de hayır demeyeceğim bir karaciğer için köpeklerin kavga ettiği sonu gelmez sahnelerden biridir bu. İç hayatımı film yapsam kamuoyu kaldırmaz. Anneler, ‘*İnsan Eti*’ni geri verin de ailemiz doğru dürüst eğlenebilsin!” diye feryat ederler. Üstelik bütün bu güzelliklere, başıma gelen her şeyi unutacağım ve gördüğüm her şeyi yitireceğim korkusu var; *Bıçak Sırtı*’ndaki android ne diyordu: ‘Yağmurda gözyaşları gibi.’”¹

Patrick’in bu nutka ait satırları prova etmesini çok duyan Johnny, “Tabii, tabii,” dedi. “Ne duruyorsun o zaman?”

Patrick, “Gurur ve korkuyla karışık bir şey yüzünden,” dedi ve ardından konuyu çabucak değiştirerek, Johnny’ye toplantının ne zaman sona ereceğini sordu. Patrick’in evinden saat beşte çıkmayı kararlaştırdılar.

Patrick bir sigara daha yaktı. Johnny’yle konuştukları onu germiştir. Niye, “Gurur ve korkuyla karışık bir şey yüzünden,” demiştir? En iyi arkadaşının yanında bile bir şeye heves göstermenin havasını bozacağını mı düşünüyordu? Niye yeni duyguları eski konuşma alışkanlıklarıyla susturuyordu? Başkaları bunu anlayamazdı belki, ama artık kendi hakkında düşünmekten ve anılarını eşelemekten vazgeçmeyi, düşüncelerinin içe ve geriye dönük seyrini durdurmayı her şeyden çok istiyordu. Zincirlerini koparıp daha geniş bir dünyaya açılmak, bir şeyler öğrenmek, dişe dokunur bir şeyler yapmak istiyordu. Hepsinden öte, ebeveyn olmanın ucuz maskesini kullanmadan çocukluğu geride bırakmak istiyordu.

1. *İnsan Eti* ya da *Teksas Katliamı* (The Texas Chainsaw Massacre), 1974’te Toby Hooper’in yönettiği ABD yapımı korku filmi; *Bıçak Sırtı* (*Blade Runner*), 1982’de Ridley Scott’un yönettiği ABD yapımı bilimkurgu filmi. (Ç.N.)

“Patrick Melrose” roman dizisinin üçüncü kitabı *Biraz Umut*’ta, uyuşturucu bağımlılığından kurtulmuş, ancak otuzlu yaşlarında olmasına karşın yaşam yorgunu olan Patrick, toplumsal statüsünün dayattığı kimliğinden kurtulma arayışındadır. Arınmak ve affetme yetisi kazanmak için çevresindeki acımasızlıkları dikkatle gözlemleyen Patrick, sivri zekâsı, yeni edindiği hayata açıklığı ve en uç deneyimleri tecrübe etmenin verdiği güvenle, çocukluğunda yaşadığı vahşeti geride bırakmak için amansız bir mücadele verecektir.

Edward St. Aubyn’in dizi filme de uyarlanan çok ödüllü, yarı otobiyografik “Patrick Melrose” romanları, hem incelikli üslubu ve ironisi hem de insancıl duyarlılığıyla dikkat çekiyor. 1960’larda başlayan romanlar Melrose’un travmatik çocukluğunu, 1980’lerin New York’undaki bunalımlı gençlik günlerini ve 2000’li yılların İngiltere’sindeki olgunluk dönemini anlatarak bir kuşağın panoramasını sergiliyor.

En büyük üslupçularımızdan biri Melrose romanlarıyla yirmi birinci yüzyılın başyapıtlarını verdi.

Alice Sebald

#aileicisiddet #travma #uyusturucu #depresyon #bagimlilik
#yukseksosyete

🌐 canyayinlari.com 🐦 twitter.com/canyayinlari 📘 facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-3664-7

9 789750 738647